

OMTALE

EDVARD GRANUM DILLNER er multikunstner og kritiker med kunsthistorisk utdanning. Han har over ti års erfaring som skribent og har publisert tekster om kunst, musikk og estetikk i en rekke medier.

Kalabasser og krokodiller

HVA: Linda Lamignan
– *If you go to the river*

HVOR: Galleri F 15, Moss

NÅR: Til 23. februar 2025

Heldigvis for meg og andre myke trafikanter ligger Galleri F 15 kron-glete til. Det gjør at jeg havner helt på jorden, og begeistret vandrer gjennom alléer, sauetun og oppslag om Edvard Munchs virke i Moss. Solen er allerede på vei ned, og jeg skimter vannet bak de bare trærne langsmed Jeløy. Første gang jeg leser utstillingstittelen *If you go to the river*, tenker jeg på Palestina-kampropet «From the river to the sea». Hentydningen til vann i tittelen refererer riktignok til helt andre landskaper, nemlig de knyttet til kunstnerens familiebakgrunn: Delta State i Nigeria og Sandnes utenfor Stavanger, områder som begge er preget av utstrakt oljeindustri.

Animalistisk materie. Det er blitt en klisjé når det av eller om kunstnere skrives at de «utforsker materialer», men i Lamignans tilfelle er materialene noe utenom det vanlige. De store bildene på veggene er treplater påført petroleumsvoks, iblandet pigment. Temaene gjennomstrømmer altså bokstavelig talt bildene. Noen av dem tilhører serien *Petroleum Landscapes*, og disse store verkene fremstår ofte som abstrakte og nærmest skulpturelle.

Ved å bearbeide massene som er hentet opp fra grunnen og fortiden, skaper Lamignan nye landskaper. Å forstå materialene er for Lamignan nært forbundet med å forstå seg selv og hvor hen kommer fra.

Å gå på utstilling er et langsomt orienteringsløp. I selskap med bildene er skulpturer med form som et tredimensjonalt åttetall. I andre etasje er installasjonen *Ripples follow our path*. Fra forgylte metallenker henger små sorte amuletter. Det er monumentalt, det tar opp nesten hele rommet. Vi må innrette oss etter det, og når vi går rundt det, åpner og lukker det seg gliper med sikt mellom radene av metallenker. En evighet innkapslet i et rektangel, tenker jeg. Det gule og det sorte får meg til å tenke på Kusamas gresskar. Når jeg går til veggskiltene med verksopplysninger for å orientere meg, viser det seg at jeg kanskje ikke er helt på villspor. Formen på noen av amulettene som går igjen i skulpturene jeg kalte tredimensjonalt åttetall, er formen til kalabasser, en type gresskar med stor kulturell og rituell betydning i Vest-Afrika.

Gult, sort. I rommet jeg oppfatter som en slags tilbakelent studiesal, ligger bøker på små bord. En av dem er *The Carrier Bag Theory of Fiction* av Ursula K. Le Guin, hvor det argumenteres for at menneskets første verktøy var en beholder til å bringe med seg mat og andre objekter. Disse tankene er basisen for Lamignans kalabass-skulpturer, som alle er hule. En annen gjennomgangsfigur er krokodillen, som en stammor, et hellig dyr som vokter landskapet. Den opptrer tydelig i to av bildene. Skinnet glinsende i gult og sort, så taktilt at det virker fristende å ta på. Krokodillen kravler gjennom industriskip, landsbyer og hav på videoskjermen i det som er det mest kaotiske utstillingsrommet. Ellers opplever jeg at kurateringen er god, i så måte at det ikke er for mange verk. De får puste, de henger sammen og rammes inn av veggene malt i ulike jordfarger. Animalisme er et viktig stikkord i utstillingen, altså troen på allestedsnærværende liv. Jeg skriver dette som et dyr blant andre dyr, som en del av et landskap. Jeg skriver dette som natur. ©